

Tamara McKinley

Windbloemen

Proloog

1936

Het vuil en de ellende van Sydney's Domain lagen al bijna een jaar achter hen, toen Ellie met haar vader naar Gregory Downs in het noorden reed. De onverharde weg slingerde als een bloedrood lint door de lege vlakte om uiteindelijk in de trillende hitte te verdwijnen, hen steeds dieper onbekende verten in voerend. Toch, nu ze paarden hadden en geld op zak, kwamen ze oneindig veel makkelijker vooruit dan in de maanden dat ze te voet rondzwierven.

Ze waren op het lange stuk naar Cloncurry toen Ellie zag dat zich achter hen een grote wolk ontwikkelde. 'Het lijkt erop dat er een zware storm op komst is,' waarschuwde ze. 'We kunnen ons beter ingraven voor die ons bereikt.'

Haar vader John keek over zijn schouder naar de kolkende wolkenmassa in de vreemd geelgekleurde lucht. 'We zouden de Curry moeten halen voor het losbarst.'

Ellie keek bedenkelijk. 'Dat halen we niet,' zei ze zelfverzekerd. 'De Curry is nog zeker twee dagen rijden en de storm wacht niet zo lang.'

'Toch moeten we het proberen,' zei hij terwijl hij de teugels weer in zijn hand nam en met valse opgewektheid naar haar lachte. 'Als het ernaar uitziet dat we het niet halen, moeten we beschutting zoeken en het maar over ons heen laten komen.'

Ellie keek in zijn knappe gezicht, wanhopig over zijn gebrek aan gezond verstand. Ze was nog maar een paar weken verwijderd van haar veertiende verjaardag, maar toch leek hij vastbe-

sloten haar als een kind te behandelen.. Ze had gehoord over de vreselijke stormen die ze hier in deze uithoek hadden en ze wist dat hij net zo bang was als zij. Gaf hij dat maar toe, dacht ze boos. Als hij nou eens een keer naar haar zou luisteren, dan kwamen ze hier misschien levend uit.

‘Waar dan precies?’ vroeg Ellie ongeduldig. ‘Er is geen heuvel of vallei of rots in de buurt en we hebben waarschijnlijk niet de tijd om daar doorheen te graven.’ Haar blik ging over de desolate omgeving. De met keien bezaaide weg was onder de laag stof zo hard als beton en de paar schriële bomen die in de hitte stonden te verdorren boden weinig beschutting onder hun zwarte takken. De dichtstbijzijnde bergen waren in de verte zo groot als vingerkootjes.

‘We vinden wel wat,’ zei hij met zijn gebruikelijke koppigheid.

Ellies bruine ogen keken hem onbewogen aan vanonder haar rafelige pony. ‘Ik denk dat we beter kunnen beginnen met graven als we een kans willen maken. Stofstormen zijn levensgevaarlijk en we moeten niet met ze spotten.’

Johns donkere ogen kregen een koude, vastberaden blik. ‘Je hebt te veel naar woestijn-griezelverhalen geluisterd tijdens de tocht naar Longreach,’ snauwde hij. ‘Je mag dan dertien-en-binnenkort-vijfenvestig zijn, maar je hebt de wijsheid niet in pacht.’

Ellie schoof in het zadel heen en weer terwijl hij omkeek naar de donker wordende hemel. De wind draaide, maar dat maakte haar er niet geruster op. De aboriginal veedrijver Snow White, had haar gewaarschuwd hoe verraderlijk de elementen kunnen zijn. Hij had haar maar al te duidelijk beschreven hoe ze nietsvermoedende reizigers een vals gevoel van veiligheid gaven alvorens met verschrikkelijke kracht los te barsten.

John Freeman trok de rand van zijn hoed over zijn ogen. ‘We gaan verder,’ zei hij met een vastberadenheid die geen verdere tegenspraak dulde. ‘De storm is nog kilometers ver weg en zoals het ernaar uitziet verandert hij van richting.’ Hij keerde zijn paard in de richting van de brede zandweg die in het noorden aan de horizon verdween en gaf het de sporen. ‘Kom op.’

‘Toch staat het me niet aan,’ zei ze koppig terwijl ze Clipper aanzette tot draf. ‘Wang Lee vertelde me over een maat van hem

die te grazen werd genomen. Stierf te snel om te kunnen redden – longen vol met stof. Wang Lee zei dat de dood hier in seconden toeslaat.’ Ze knipte met haar vingers. ‘Zomaar.’

‘Hou je mond over die Chinees en rij door.’ John zette zijn paard aan tot een sukkeldraf en met een laatste blik over haar schouder volgde Ellie hem met tegenzin.

‘Het wordt tijd dat je stopt met luisteren naar Chinese koks en aboriginal veedrijvers en voor de verandering eens een beetje vertrouwen in me krijgt,’ gromde hij. ‘Ik ben dan misschien wel een stadsjongen, maar ik heb ons toch maar zo ver gekregen zonder de raad van anderen – ik zorg wel dat je bij tante Aurelia komt.’

Ellie deed er het zwijgen toe, want ze wist dat haar vaders trots al genoeg gekwetst was en het had geen zin met hem te redetwisten als hij in zo’n stemming was. Hun lange tocht vanuit Sydney was voor hen beiden al vreselijk genoeg geweest, maar het moest extra moeilijk zijn voor een man die niets van de wildernis wist en ook nog de verantwoordelijkheid voor zijn dochter had. Ze hadden het overleefd – maar net – dankzij aalmoezen en voedselbonnen, maar werk was moeilijk te vinden en ze wist dat haar vader op het punt van instorten had gestaan toen ze werden aangenomen bij Gowrie Station voor de jaarlijkse veedrijverij naar Longreach. Ellie duwde de rand van haar hoed dieper in haar ogen tegen het felle licht en de daaropvolgende twee uur reden ze verder in een ongemakkelijk zwijgen.

De lucht betrok, maar de wind was afgenomen en nu heerste er een merkwaardige kalmte om hen heen. Een beklemmende stilte waarin geen vogel te horen was, zelfs geen getsjirp van krekels of gezoem van vliegen. Ellie kon haar bange voorgevoelens niet langer voor zich houden. ‘De storm komt dichterbij, pap,’ zei ze met een kalmte die in tegenspraak was met de ongerustheid die ze voelde. ‘We kunnen beter daar gaan schuilen.’ Ze wees naar het westen waar rotsen en kloven in een lang vergeten vulkanische uitbarsting uit de vlakte naar boven waren gekomen. De blauwe en rode heuvels waren oeroude monolieten, vrijwel zonder begroeiing; de aarde er omheen werd doorkruist door spleten en obstakels van steen en puin zo scherp als scheermessen. Ellie huiverde ondanks

de klamme hitte van de windstille vlakke, want ze wist dat het heel wat moed vereiste om die donkere, sinistere kloven in te gaan.

John schudde zijn hoofd. ‘Te gevaarlijk,’ zei hij kortaf. ‘De paarden breken hun benen. We gaan nog een eindje verder en kijken of het vlakker wordt. Misschien is er beschutting aan de andere kant?’

Ellie was onrustig terwijl ze naar de naderende storm keek. ‘We hebben geen tijd. Het is beter om nu een plekje te vinden.’

‘Je doet wat ik je potdomme zeg,’ snauwde hij terug. ‘Je maakt er een drama van, net als je moeder altijd. Schiet op,’ commandeerde hij.

Ellie beet op de binnenkant van haar lip om haar woedende weerwoord te onderdrukken. Ze was helemaal niet zoals Alicia en het was niet eerlijk van haar vader om die vergelijking te maken. Maar als ze hier geen beschutting vonden, zouden ze in de vlakke overvallen worden door de storm. ‘Ik ben verdorie geen kind meer, pap,’ schreeuwde ze. ‘Waarom luister je nou niet eens een keer naar me.’

Johns rug was kaarsrecht terwijl hij wegreed, zijn blik gericht op de lege horizon. Er kwam geen antwoord. Geen enkel teken dat hij haar had gehoord.

De hitte was drukkend terwijl ze in de doodse stilte de vulkanische heuvels ver achter zich lieten en verder de uitgestrekte vlakke in trokken. Ellie wierp bezorgde blikken in Johns richting terwijl de angst toenam. Hoe moest ze haar vader zeggen dat hij een verkeerde beslissing nam – dat hij naar haar had moeten luisteren – twee uur geleden al een schuilplaats in die kloven had moeten zoeken? Want hier was helemaal niets. Maar zijn koppige vastberadenheid was de laatste maanden maar al te vertrouwd geworden en Ellie wist dat zijn trots hem niet toeliet toe te geven. Verdomd als hij zich door zoiets stoms als een klein stofstormpje zou laten tegenhouden – zelfs als die hun tweeën fataal zou worden.

De ochtend vorderde en Ellie moest haar hoed stevig vasthouden omdat de wind toenam. Met haar kin in haar kraag en haar ogen toegeknepen tegen het stof dat overal om hen heen opwoei,

joeg de wind – ze hadden hem in de rug – hen steeds verder in de richting van de lege horizon. Ten slotte hield ze de teugels van haar angstige pony in en draaide zich om naar het gevaar dat hen op de hielen zat. De hemel was oker van kleur, beurs van de donderwolven die steeds dichterbij kwamen. De wind huilde als een ding terwyl de storm over de vlakte raasde, alles op zijn weg vernietigend. Bomen werden ontworteld en als luciferhoutjes de lucht in geslingerd. Gras rolde in ballen over het uitgestrekte landschap en het stof hing als een gordijn in het zuiden en ontrok alles erachter aan het zicht. Ze zaten zwaar in de problemen en er was geen ontsnapping mogelijk.

Ze worstelde om Clipper in bedwang te houden, zich vastklampend aan de teugels propte ze haar hoed in haar broekzak en ging plat tegen zijn nek liggen om niet uit het zadel te worden geblazen.

‘Van de weg af,’ schreeuwde John boven het gehuil van de wind. ‘Graaf je in.’ Hij greep de teugels en trok de weerspannige pony in de ondiepe geul naast de weg. Het was maar een greppel, in de loop der jaren gevormd door het water dat in het natte seizoen een uitweg zocht, maar het was de enige beschikbare beschutting. Ze gleden uit het zadel en worstelden om hun weerspannige, steigerende paarden te kalmeren en al die tijd joeg de storm een deken van opwaaiend stof over de vlakte en stortte zich op hen met een angstaanjagend gekrijs.

Ellies kreet ging verloren in het geweld toen ze, losgeslagen van haar houvast aan Clippers teugels, werd meegesleurd en als een lappenpop in de maalstroom werd rondgeslingerd. Ze voelde hoe John haar vastgreep aan haar broekband, zijn wanhopige, krampachtige greep om haar middel terwyl de wind tegen hun ruggen beukte. Toen lag ze in zijn armen, vastgeklampt tegen zijn borst, terwyl hij half struikelend werd voortgejaagd. Ze sloegen met een klap die haar de adem benam tegen de grond en werden over de keien meegesleurd. De jankende razernij deed haar oren tuiten en verdoofde haar zintuigen. Het stof verblindde haar, dreigde haar te verstikken, kwam in haar neus en ogen, in haar mond. Ellie klampte zich dol van angst aan haar vader vast die

vocht voor het kleinste beetje houvast aan een terrein dat vastbesloten leek hen te verstoten.

Ze verloor ieder besef van tijd en richting terwijl ze onder hem tegen de grond gedrukt lag. Met haar ogen stijf gesloten begroef ze haar gezicht in zijn jas en vocht om een beetje adem en ze voelde de trilling van zijn woorden. Maar zijn stem werd weggeblazen en de wereld leek zich te sluiten, werd donker en bestond alleen nog maar uit prikkend, verstikkend stof. Keien rommelden en rolden, botsten tegen hen aan voor ze verder werden geblazen. Stenen vlogen als dodelijke projectielen in het rond. Struikgewas werd losgerukt, om even later meegesleurd te worden in de kolkende duisternis. Takken en twijgen vlogen voorbij, aan kleren en huid rukkend als de scherpe klauwen van dolgeworden dieren. De duivels loeiende wind leek vastbesloten hen voor zich op te eisen, rukte aan hun haar en kleren, hen steeds maar voortduwend over de ruwe grond. Voor het eerst in haar leven begon Ellie te bidden.

Joe en Charlie hadden afscheid genomen van de mannen op Wila Wila Station en waren nu op weg naar Richmond in het oosten. Ze hadden gehoord dat een veeboer daar hulp nodig had om zijn kudde naar de kust te drijven en de kans voor het eerst een blik te kunnen werpen op de oceaan was een opwindend vooruitzicht voor de zeventienjarige tweeling. De lange maanden van zwerfen, in de openlucht slapen en voedselbonnen, waren voorbij. Het opwindende bijeendrijven van de wilde paarden bij Wila Wila had hen paarden, schone kleren en geld opgeleverd. Geen wonder dat ze de adrenaline door hun lijf voelden gieren.

Joe haalde een hand over zijn ongeschoren gezicht. Hij was donker, zijn baard groeide sneller dan die van Charlie en hij baalde ervan dat het zo jeukte. Hij grijnsde naar zijn tweelingbroer en zag de blonde stoppels op diens kin en het blonde haar dat over zijn kraag viel. 'Ik denk dat het tijd is om eens naar de kapper te gaan,' zei hij. 'We lijken wel een stel zwervers.'

Charlie lachte. 'Die tijd hebben we gehad, maat. Ik denk dat we de meiden van ons af moeten slaan wanneer we in Richmond

aankomen.’ Zijn blauwe ogen fonkelden, de aanstekelijke grijns liet een sterk, regelmatig gebit zien en een spoor van nieuw verworven lijntjes bij mond- en ooghoeken. ‘Dit is pas leven, hè?’

Joe grijnsde terug. ‘Da’s zeker waar, maat.’ Ze hadden een lange weg afgelegd sinds de bouwvallige hut in Lorraine. Een lange weg sinds de armzalige jaren van armoede en zorgen, waarin hun ouders waren gestorven en ze de boerderij waren kwijtgeraakt.

Zijn aandacht ging weer naar Satan en hij worstelde met de teugels terwijl het kastanjebruine paard het in zijn hoofd kreeg zich tegen het bit te verzetten. Hij had de hengst in Wila Wila getemd, maar het dier was nog wild genoeg om onrust onder de andere paarden in de stal te veroorzaken. Precies de reden dat hij hem had uitgekozen voor de tocht. De lange reis naar Richmond gaf hun de gelegenheid elkaar te leren kennen. Satan beet nog steeds op het bit en probeerde Joe’s armen uit de kom te trekken, maar hij beseftte dat het paard wist dat hij verslagen was en dat alles maar een symbolisch blijk van ongenoegen was.

‘Je zou hem aan mij moeten geven,’ zei Charlie en liet zijn blik verlangend over het diep-kastanjebruine lijf en trotse hoofd gaan. ‘Ik zou hem wel even laten zien wie de baas is.’

Joe’s polsen deden pijn van het aantrekken van de teugels en zijn geduld begon op te raken. Charlie had van het begin af aan al een oogje op Satan gehad en had Joe duidelijk nog niet vergeven dat hij het dier had gekregen als beloning voor het temmen. ‘Satan is van mij,’ zei hij gedecideerd. ‘Hij wordt gauw genoeg mak.’

Charlie trok de rand van zijn hoed diep in zijn ogen en nam de teugels in zijn hand. ‘Kom op. We hebben een lange weg voor de boeg.’ Hij gaf zijn paard de sporen en zette de zwarte ruiter aan tot een snelle galop over de vlakke, zijn andere paarden in een rij achter hem.

Satan schudde zijn kop, en wilde, briesend en met opgestoken oren, achter de andere aan. Joe trok aan de teugels om het dier in te houden. Richmond was zeker nog een week rijden en ze hadden er niets aan als Satan uitgeput raakte. Hij fronste zijn voorhoofd toen een hete windvlaag over de vlakke joeg, aan zijn kleren trok en even plotseling weer ging liggen. Toen hij om zich heen keek

drong het tot hem door dat de lucht sepia van kleur was, met donkerpaarse donderwolken en dat de zon vrijwel helemaal schuilging achter een gordijn van duisternis dat vanuit het zuiden kwam aanstormen. Eenzame bomen staken als gedenktekens af tegen het vreemde gele licht en bergen in de verte wachtten somber de aanval af. 'Verdomme,' mompelde hij. 'D'r staat ons wat te wachten.'

Charlie was al een eind in de verte, zijn rij paarden wierp het stof in een grote rode wolk op, maar Joe besepte dat hij vlug genoeg vaart zou minderen zodra hij zich realiseerde wat daar aan de horizon dreigde. Hij zette zijn paarden aan tot een draf en Satan trok wat minder aan het bit nu hij de ruimte kreeg; de andere paarden roken de naderende storm en strekten hun draf. Joe zag hoe zijn broer vaart minderde en om zich heen keek.

'Daar,' gilte Joe en wees naar een stel rotsen. 'Graaf je in!' Zijn stem droeg over de verlaten vlakte en echode in de vreemde stilte die de voorbode was van de naderende storm, terwijl zij naar een schuilplaats raceten.

De rotspartij steeg op uit de vlakte als een steile, getande verzameling van dieprood en zwart. Bomen klampten zich vast aan de wanden en plukjes gras piepten er hier en daar uit, maar voor het overige was hij zo kaal als de vlakte, met verraderlijke gladde stenen aan de voet en ongestvrije uitsteeksels die lange schaduwden wierpen.

'Daar door,' zei Joe die de leiding had genomen en wees naar een donkere kloof tussen uitstekende rotsen. Er hing een vreemde stilte terwijl de sombere lucht zich over de aarde uitstreekte en de wereld schemerig werd.

De jongens stegen af en de paarden zochten hun weg tussen de rotsen en gladde keien, hun hoeven echoënd in de stilte. Joe leidde ze door de nauwe spleet en wist ze zover te krijgen dat ze de helling naar de grot opgingen. Ze hadden geluk gehad besepte hij, want de grotopening stond dwars op de richting van de naderende storm en zo te zien was het de enige beschutting in de wijde omtrek.

De grotopening was enorm en zij brachten hun paarden verder de duisternis in. Het geschuifel van pootjes maakte hen

duidelijk dat er al dieren schuilden en de stank van guano en het geritsel en gepiep boven hen was afkomstig van een kolonie vleermuizen. Joe en Charlie kluisterden de paarden en bonden de teugels aan een dikke rotspilaar in het midden van de grot.

Charlie streek een lucifer af en tuurde in de dansende schaduw. ‘Zo te zien waren die zwarte gasten hier het eerst,’ mompelde hij toen oeroude tekeningen op de rotswand zichtbaar werden in het zwakke licht. ‘Hoe groot denk je dat dit is?’

Joe haalde zijn schouders op en ging verder met het droogwrijven van Satan. Het grote paard stond te trillen, het zweet brak hem uit terwijl de nadering van de storm weergalmde in de grot. ‘Groot genoeg om ons te beschutten, maar we moeten de dieren goed in het oog houden. Ze kunnen de hele boel laten instorten als ze te hard aan de pilaar trekken.’

Charlie rolde een shagje. ‘Die houden zich wel goed,’ zei hij binnensmonds op nuchtere toon. ‘Wilde paarden zijn gewend aan storm.’

‘In de openlucht misschien,’ kaatste Joe terug. ‘Ik denk dat ze het hier zo opgesloten niet zo leuk vinden.’ Hij trok de zadeldekens over hun ogen, gaf ze een klopje ter geruststelling, controleerde de kluisters en ging bij Charlie in de ingang van de grot staan.

Ze zaten daar en deelden een sigaret, en keken hoe de bliksemschichten de hemel doorkliefd. ‘De arme drommel die daar in zit krijgt het zwaar te verduren,’ zei Joe terwijl hij naar het gordijn van stof keek dat over de vlakte in het zuiden wervelde. ‘Er worden verdomme complete bomen losgerukt en in het rond geslingerd. Daar zou ik niet graag in zitten.’

Charlie nam de laatste trekjes van de sigaret. ‘Ik geloof dat we geluk hebben gehad dat we deze plek hebben gevonden.’ Hij grijnsde terwijl hij het peukje wegschoot en toekeek hoe het werd meegesleurd. ‘Maar ik zou het niet erg gevonden hebben als we erdoor waren overvallen – stel je de kick eens voor. Dat moet bijna net zoiets zijn als vliegen.’

Joe trok een donkere wenkbrauw op. ‘Ja hallo,’ zei hij lijsig en zijn stem droop van het sarcasme. ‘Jij hebt af en toe van die maffe ideeën, Charlie. Je moet wel gek zijn als je denkt dat het leuk is

om in zoiets terecht te komen.’ Hij monsterde zijn broers profiel en merkte op hoe zijn ogen twinkelden en hoe verrukt zijn uitdrukking was. Je kon er niet omheen. Charlie hield van risico’s. Hij leek geen angst te kennen, geen gevoel van gevaar. Eigenlijk, dacht hij met een grijns, had hij helemaal geen gezond verstand.

De wind gierde huilend door de tunnels en grotten en de paarden bokten en dansten in hun kluisters. Satans wijd opengesperde ogen rolden, zijn oren lagen plat achterover en met zijn neusgaten ver opengesperd en briesend stampte hij op de vloer van de grot. Joe ging naar hem en de andere toe om ze te kalmeren; zachtjes streek hij met zijn hand over hun huiverende flanken. Wild of niet, de beesten stonden doodsangsten uit, en hij wist dat ze als ze ook maar even de kans kregen ervandoor zouden gaan.

De wind nam toe, huilde door de kloven, joeg stenen en bomen en gras voor zich uit en klauwde met duivelse wervelingen aan de aarde. Stof daalde neer als een lijkkleed van prikkend, verblindend rood dat het toch al zwakke licht verduisterde en iedere opening vulde die het op zijn pad vond. Joe werd aangestoken door Charlies opwindning en samen stonden zij in de grotopening met hun armen uitgestrekt naar de kolkende hemel – bijna alsof zij de storm uitdaagden hen te komen halen.

‘Zie je wel?’ schreeuwde Charlie, terwijl zijn hoed afwoei en zijn blonde haar in zijn gezicht sloeg. ‘Ik zei toch dat het helemaal te gek zou zijn!’

Joe stond op het punt hem gelijk te geven toen de wind plotseling van richting veranderde en hij bijna werd omgekegeld en in de diepte van het ravijn werd geblazen. Hij greep Charlie bij zijn shirt en trok hem de grot in. ‘Alle machtig, dat scheelde niet veel. We kunnen maar beter bij de ingang wegblijven voor we worden weggeblazen.

Charlies ogen schitterden van opwindning. ‘Nou en, wat dan nog?’ schreeuwde hij terwijl hij zich losrukte en terugging naar de opening van de grot. ‘Ik heb nog nooit op de wind gevlogen.’

Joe greep hem bij zijn arm en rukte hem weg bij de rand. ‘Doe niet zo alle machtig stom,’ schreeuwde hij terwijl hij hem in de luwte van een rotsblok duwde en naast hem neerplofte.

Charlie maakte ruimte met zijn ellebogen. ‘Met jou is ook geen lol meer te beleven,’ mopperde hij. ‘Het is maar een storm.’

Joe nam niet de moeite te antwoorden. Charlie zou toch niet geluisterd hebben – niet als hij was zoals nu.

De wind beukte tegen de wanden van hun schuilplaats, bulderend van razernij, terwijl hij hen met geweld neerdrukte en de aarde deed schudden. Binnen een paar tellen was het onmogelijk geworden te spreken of te zien, want de wind veranderde weer van richting en blies stof en duisternis hun schuilplaats binnen alsof hij het op hen gemunt had. De broers zaten met opgetrokken knieën, hun armen om hun hoofd, neuzen bedekt en ogen stijfgesloten terwijl het leek of het nacht werd. Het huilen van de wind vermengde zich met het gehinnik van de paarden terwijl de stofstorm de ingang van de grot beukte. Het geloei weerkaatste van de wanden en drong diep door in de tunnels in de heuvels met een lage ondertoon die schokgolven door hen heen leek te jagen.

Zij kropen dicht tegen elkaar aan om warm te blijven. Ze deelden dezelfde mengeling van angst en opwinding over de storm die om hen heen raasde. De geweldige opwinding deed Joe huiveren. Hij was niet trots op de angst die zijn opwinding doorspekte, maar begreep dat die het gevolg was van het besef hoe kostbaar het leven was en hoe graag hij wilde overleven om de toekomst te beleven die hij voor zichzelf had uitgestippeld. Maar hij wist dat als Charlie de kans had gekregen hij het lot zou hebben getart, de mengeling van angst en euforie die ze nu deelden zou hebben gebruikt om het gevaar uit te dagen. Ze mochten dan wel tweelingbroers zijn, maar ze waren heel verschillend en soms boezemde zijn broers nonchalante houding ten opzichte van het leven hem meer angst in dan welke storm dan ook. Want Charlie zou altijd gevaarlijk willen leven – leven voor het moment, zonder zich om de gevolgen te bekommeren.

Misschien heeft Charlie wel gelijk, dacht hij. Misschien is er met mij niet zoveel lol meer te beleven. Maar we zijn geen kinderen meer. We zijn zeventien, bijna achttien. En met de jaren kwam toch ook volwassenheid? Een moment dat we verantwoordelijk worden voor onze daden? Hij begroef zijn hoofd in zijn armen

en richtte zijn gedachten op het land dat hij eens zou bezitten. Op de paarden en het vee dat hij op grazige weiden bijeen zou drijven en de boerderij waarnaar hij iedere avond zou terugkeren. Het hoefde allemaal niet groots te zijn, die plek waarvan hij droomde – gewoon een plek die hij thuis kon noemen.

Charlie rilde in de snijdende wind die door de grotopening naar binnen blies. Zo hoorde het leven te zijn. Dit was pas écht leven. Dit was de opwindende waan van zijn jeugd, die alleen maar leken te bestaan uit armoede en hard werken. Hij grijnsde en kreeg daar onmiddellijk spijt van toen stof en gruis zijn mond binnenkwamen en aan zijn tanden plakten. Spugend stopte hij zijn hoofd dieper weg en overdacht de toekomst. Een toekomst die bestond uit over de vlakten rijden met de wilde paarden. Uit grote afstanden afleggen op weg naar nieuwe avonturen, nieuwe mensen, nieuwe plaatsen. Dit land was geschapen voor mannen als hij. Mannen die nergens thuishoorden, die nieuwe wegen blootlegden die anderen konden volgen en die in de wieg gelegd waren om legendes te worden.

Zijn ongeduld kreeg de overhand terwijl de wind aan zijn kleren rukte en hij verlangde naar het gevoel van vrijheid van die wind en wilde meegevoerd worden in die waanzinnige bestorming van de vlakten. Maar hij wist dat de tijd nog niet rijp was. Hij had eerst nog een heel leven te leven en voorlopig zou hij zich tevreden moeten stellen met het volgen van zijn broer op diens meer bedachtzame pad.

Ze hadden geen flauw benul hoe lang ze daar in de duisternis in elkaar gedoken tegen de rotsen zaten, maar toen het gehuil van de wind afnam en de zandstorm langzaam minder werd, staken ze hun hoofd omhoog en luisterden. De storm trok naar het noorden, nog steeds krachtig, trok nog steeds huilend en kreunend een spoor van vernieling over de lege vlakten – maar voor hen was het gevaar geweken. Ze kropen uit hun schuilplaats, stof spugend en uit hun ogen wrijvend. Ze hadden geluk gehad.

De paarden steigerden en bokten toen ze de dekens van hun hoofd haalden en keken of de dieren in orde waren. Een van de paarden had een snee in een been, waarschijnlijk opgelopen toen ze tegen de rotswand had gestoten, maar het zag er niet ernstig uit en Joe wist zeker dat het snel zou genezen. Satan rolde met zijn ogen, het oogwit oplichtend in de duisternis. Hij trok zijn bovenlip op en beet naar Joe's hand toen die het bit goed deed.

Charlie lachte, de adrenaline deed nog steeds zijn werk. 'Die zul je nooit temmen,' zei hij. 'Geef hem maar aan mij. Ik zou hem snel een lesje leren.'

Joe aaide de lange kastanjebruine neus en ging met zijn vinger langs de witte bles op het trotse voorhoofd. 'Met geweld leer je een paard geen goeie manieren,' zei hij lijsig. 'Hij beet naar me omdat hij bang is. Hij leert het allemaal wel als de tijd rijp is. Ik wil niet dat hij zijn pit helemaal kwijtraakt.'

Charlie snoof en nam een diepe teug uit zijn waterzak. 'Wedden om een piek dat ik hem binnen een dag in het gareel heb? Nou, wat denk je ervan?' Zijn blauwe ogen glommen en de brede glimlach leek niet helemaal echt.

Joe herkende Charlies behoefte om te bewijzen dat hij de beste was – de sterkste en avontuurlijkste van de twee die nu eenmaal alle rechten had, domweg vanwege het feit dat hij een uur ouder en twee centimeter langer was. Het was een bekend tafereel, al zolang hij zich kon herinneren was het zo gegaan. Maar deze keer was de inzet te hoog en hij was niet van plan toe te geven. Hij schudde zijn hoofd. 'Satan is van mij, en hij blijft van mij. Deze keer geen weddenschappen, Charlie,' zei hij vastberaden.

Charlie maakte de teugels los van de stenen pilaar en leidde zijn paarden naar de uitgang van de grot. 'Dat zullen we nog wel zien,' zei hij binnensmonds.

Ellie deed haar ogen open. Ze was bijna begraven onder haar vaders overjas, zijn gewicht maakte het voor haar moeilijk te ademen. 'Pap?' Ze duwde tegen hem aan in een poging onder hem uit te wurmen, maar merkte dat ze muurvast zat. Terwijl ze om adem vocht, begon ze in paniek te raken doordat een reactie van

haar vader uitbleef. ‘Pap,’ zei ze nu wat harder en gaf hem een por in zijn maag. ‘Ga van me af. Je drukt me fijn.’

John lag stil en zwaar over haar heen, zijn jaspanden flapperend in wat nog restte van de storm die over de vlakke joeg. Ellie kronkelde en duwde en haar hart begon te bonzen van angst toen ze zich realiseerde dat ze hem niet kon horen ademen. ‘Pap?’ schreeuwde ze. ‘Pap, word wakker.’ Wanhoop gaf haar de kracht harder te duwen.

John rolde om en lag stil in het stof. Zijn gezicht was asgrauw, bedekt met vuile vegen opgedroogd bloed. Zijn mond viel open in een stille schreeuw en zijn ogen staarden zonder iets te zien door een laag vuil naar de hemel.

‘Pap?’ fluisterde ze, terwijl ze haar trillende vingers voor haar mond hield. Ze was zich niet bewust van de tranen die donkere vlekken maakten op haar met stof bedekte handen terwijl ze naast hem knielde en zijn koude gezicht aanraakte. Zijn hoofd rolde opzij en ze deinsde terug toen ze het gapende gat zag waar zijn slaap was geweest. ‘Nee!’ schreeuwde ze. ‘Je kunt me nu niet in de steek laten. Dat mag niet. Word wakker. Sta op!’ Ze schudde hem, porde hem, sloeg hem in het gezicht, al die tijd huilend omdat ze wist dat het allemaal geen zin had.

John lag daar net zo roerloos en stil als hun omgeving. Een hand lag naast zijn zij, met de palm naar de hemel, de vingers gekromd alsof hij haar beduidde ze te pakken. Ellie wierp zich over zijn borst, haar tranen trokken spoortjes over haar met stof bedekte kleren. ‘Je mag niet doodgaan,’ snikte ze. ‘Dat wil ik niet hebben.’ Ze legde haar hoofd op de roerloze borst en roffelde met haar vuisten in een laatste wanhopige poging hem weer tot leven te wekken.

Maar er kwam geen enkele beweging, geen rijzen en dalen van die smalle borst, geen zuchtje ontsnapte aan de open mond. Be-roofd van haar laatste krachten zakte ze tegen hem aan en gaf zich over aan de wanhoop. Hij was alles wat ze had. Nu was hij dood.

De zon stond bijna op zijn hoogste punt toen ze eindelijk haar hoofd optilde en de waarheid onder ogen zag. Ze keek naar haar vader, in de dood zo ontdaan van karakter en kleur – zo stil

en afstandelijk – als een vreemde. Ze kuste hem zachtjes op de wang. ‘Ik hou van je,’ fluisterde ze. ‘Ik weet dat je me niet alleen wilde laten.’ Ellie slikte haar tranen weg. ‘Maar ik ben bang, pap. Ik weet niet wat ik moet doen.’

Ze knielde naast hem en keek uit over de uitgestrekte leegte. De storm had ieder spoor van de weg die ze hadden gevolgd weggevaagd en bladeren van de paar bomen die het hadden overleefd waren verdwenen. De paarden waren weg. Er was geen geluid, geen welkome stofwolk die de komst van een andere reiziger aankondigde. Zelfs de vogels leken haar te hebben verlaten.

Ellie huiverde ondanks het warme briesje dat met het stof speelde. Ze had zich nog nooit zo alleen gevoeld – of zo klein en onbetekenend. Ze kroop dicht tegen haar vader aan. Ze liet haar blik over de ogenschijnlijk eindeloze horizon dwalen, op zoek naar een herkenningspunt, terwijl de zon op haar onbedekte hoofd brandde, en eindelijk, ergens in de verte, zag ze het paarse vlekje dat volgens haar de heuvels bij Cloncurry moesten zijn. Ze vermande zich en keek naar haar vader, en huiverde. Vliegen zwermden al om zijn hoofd, waardoor de wond zwart leek, en kropen rond zijn mond en ogen. Ze besepte toen dat ze de moed moest zien te vinden hem te begraven. Want de dood bracht aasdieren, dat had ze gezien tijdens hun omzwervingen, ondanks dat haar vader zijn best had gedaan het gruwelijke schouwspel voor haar te verbergen. Ze dacht aan de bundels lompen die ooit mensen waren geweest die op zoek naar een betere wereld gruwelijk aan hun einde waren gekomen. Schoongepikt door kraaien en kaal gekloven door dingo’s waren ze vergeten en niemand rouwde om ze. Pap verdiende beter.

Ellie deed haar ogen dicht. ‘Vaarwel, pap,’ fluisterde ze. Terwijl ze opstond trok ze haar hoed uit haar broekzak en haalde diep adem. Zelfmedelijden hielp niet. Als ze wilde overleven moest ze het hoofd koel houden.

Schaduw bewogen over de grond en ze keek op. Een zwerm kraaien cirkelde rond, zwart tegen de middagglucht. ‘Ga weg,’ schreeuwde ze en zwaaide met haar hoed in hun richting. ‘Donder op. Jullie krijgen hem niet.’

Ze keek om zich heen, paniek en frustratie begonnen bezit van haar te nemen. De paarden waren weg, en met hen hun voorraden. Ze had niets om mee te graven, niets om de vogels weg te jagen. In een vlaag van woede diepte ze alle scheldwoorden die ze kende op uit haar herinnering, greep een steen en begon daarmee de aarde rond haar vaders lichaam weg te schep- pen. Het was zwaar werk en ze vervloekte alles om haar heen; de zon brandde, de kraaien cirkelden maar rond en het gat bleef maar zo klein.

De hitte was meedogenloos, het zweet op haar huid verdamp- te meteen en terwijl het werk aan haar vaders laatste rustplaats maar doorging, werd haar dorst erger. Ze herinnerde zich het advies van de aboriginal, de veedrijver, en pakte een steentje en stopte dat onder haar tong. Ze wist niet of het haar vreselijke dorst zou doen verminderen, maar het was haar enige keuze tot ze kans zag een kreek of een riviertje te vinden. Pap moest voor de nacht viel worden begraven. De zon stond nu verder in het westen en maakte zich klaar voor een laatste glorieuze uitbarsting alvorens uit het zicht te verdwijnen. Ze had nog maar een paar uur voor het donker werd.

Ellie gunde zich eindelijk even rust. Het gat was nu diep ge- noeg, maar haar nagels waren gescheurd en ze had een kloppende pijn achter haar ogen. Ze knielde nog een laatste keer naast haar vader en vouwde zijn handen over zijn borst. Met een droeve zucht doorzocht ze zijn zakken. Daar zat niet veel meer in, hij had zijn horloge en zijn slangenleren portefeuille al een paar maanden geleden verkocht, zodat ze geld zouden hebben voor eten. Maar er was nog wel het restant van hun laatste loon en een paar foto's.

Ze leunde achterover op haar hielen en keek naar de verkreu- kelde en nogal verbleekte kiekjes van haar moeder, Alicia, ver- baasd dat hij de moeite had genomen ze te bewaren nadat zij er met haar Texaanse oliebaron vandoor was gegaan en hen aan hun lot had overgelaten. Op dat moment realiseerde ze zich dat haar vader altijd van haar was blijven houden – en altijd was blijven geloven dat ze genoeg van hen hield om ooit weer terug te keren.

‘O pap,’ zuchtte ze. ‘Ze zou nooit zijn teruggekomen.’ Ze stopte het kiekje en het geld in haar broekzak en slikte haar tranen weg. Pap had haar moeder nooit willen zien als het zelfzuchtige krenge dat ze was, maar het was niet aan haar om te oordelen – want ondanks haar in de straten van Sydney’s Domain verworven volwassenheid vond ze de wereld van de volwassenen nog veel te ingewikkeld om volledig te begrijpen wat er tussen man en vrouw allemaal gaande was.

Ze begon het zand terug te duwen in het graf, eerst over zijn voeten en toen – dat was het moeilijkste – zijn gezicht. Toen de berg kaneelkleurige aarde hem helemaal bedekte, drong tot haar door hoe makkelijk dingo’s het ondiepe graf konden leegroven. De storm had de grond bezaaid met rotsen en keien en al snel had ze genoeg stenen om het provisorische graf met een dikke laag te bedekken. Een grafsteen zat er niet in, zelfs geen ruw kruis, bedacht ze droevig. Want er was gewoon niets bij de hand.

‘Wat nu?’ mompelde ze terwijl ze knielde. Ze was nog nooit naar een begrafenis geweest, maar ze wilde alles doen wat in haar vermogen lag voor deze geweldige man die zoveel om haar had gegeven en haar door enkele van de ellendigste periodes in haar korte leven had gesleept. Aarzelend begon ze het onzevader te zeggen. Het was het enige gebed dat ze kende, maar de woorden leken bij de situatie te passen en ze wist zeker dat God het niet erg zou vinden als ze het niet helemaal goed deed.

Ten slotte stond Ellie op. ‘Amen,’ fluisterde ze. Het graf leek zo klein, zo eenzaam in die grote leegheid van het binnenland dat ze zich afvroeg of ze het ooit zou kunnen terugvinden. Ze keek in de richting waar de heuvels van Cloncurry peinzend in de oranje gloed van de ondergaande zon lagen en deed een stap in hun richting.

Een zacht gegrom deed haar stokstijf stilstaan.

Met haar ogen wijd opengesperd van angst keek ze over haar schouder.

De dingo was mager, haar vacht okergeel als de aarde, het witte puntje van haar staart zwiepte van verwachting. Ze was niet alleen. Ze stond daar, op haar hoede en doodstil, met haar jongen in de buurt.

Ellie keek in de koude ogen en wist wat ze wilde. Toen het dier haar lippen optrok zag ze de tanden en het kwijl dat op haar snuit glinsterde. Ze verzamelde wat stenen en begon te gooien, ondertussen zo hard schreeuwend als ze maar kon, in de hoop dat ze het dier kon weggagen.

De dingo trok zich een eindje terug en ging zitten. Het zou gauw donker worden. Ze had de tijd.

De paarden waren duidelijk nog nerveus van de storm en Satan bleek moeilijk te hanteren toen de tweeling uit de rotskloven kwam en weer in de richting van de vlakke ging. ‘We moeten een beetje tempo maken, Joe,’ zei Charlie terwijl hij naast hem kwam rijden. ‘We zijn door die storm verdorie bijna een halve dag kwijtgeraakt en die baan blijft niet op ons wachten.’

Satan was niet de enige die nog steeds last had van de storm, dacht Joe. Charlie was duidelijk ook nog opgewonden. ‘Laat de paarden eerst even wat kalmeren. Als ik Satan de vrije teugel geef, gaat hij er als een raket vandoor en de andere zouden hem niet bij kunnen houden.’ Hij hield het tempo in een rustige draf, de teugels stevig in zijn hand en zijn knieën tegen Satans flanken geklemd.

Charlie trok zijn hoed in zijn blauwe ogen en keek onderzoekend naar de kilometers die voor hen lagen. ‘Ga zo door,’ zei hij, ‘en we raken die stomme baan kwijt.’

‘Hou toch eens op met je gezeur,’ antwoordde Joe. ‘Als we te snel rijden raken ze uitgeput. En dan zijn we helemaal nergens. Dit gaat hard genoeg.’

Charlie bleef stil, maar Joe zag dat zijn ongeduld toenam. Het was te zien aan de manier waarop hij zijn schouders hield, aan het wit van zijn knokkels door zijn greep waarmee hij de teugels vasthield en aan het adertje dat boven zijn baardstoppels op zijn kaak klopte. Jammer dan, dacht Joe. Geen enkele baan was het waard dat je je nek brak, en als Satan alle nerveuze energie die hij had opgeslagen in één keer liet gaan, zat dat er dik in.

De zon stond hoog aan de hemel toen Joe Satan langzaam liet overgaan in galop. Het grote paard zweette, maar door de teugels stukje bij beetje te laten vieren hield hij in ieder geval op aan

zijn bit te trekken en de andere paarden schenen het niet erg te vinden en hielden hem goed bij.

‘Hoorde je dat?’ vroeg Charlie toen ze enige tijd later inhielden.

Joe knikte, zijn blik dwalend over het landschap. ‘Ja,’ zei hij. ‘Waarschijnlijk gewoon een dingo.’

Charlie schudde zijn hoofd terwijl het geluid weer over de vlakte klonk. ‘Ik heb een dingo nog nooit zo’n geluid horen maken. Het klinkt eerder als een vrouw.’

Joe lachte. ‘Ja, in je dromen, maat. Je hebt al zo lang geen vrouw meer gezien dat je je dingen gaat verbeelden.’ Toch fronste hij zijn voorhoofd toen het vluchtige geluid weer klonk en opgenomen werd in de stilte. ‘Ik denk dat we toch maar even moeten gaan kijken. Als het een vrouw is, zit ze in moeilijkheden.’

Charlie haalde zijn vingers door zijn haar en zette zijn hoed goed. ‘Ik wou dat ik tijd had gehad me te scheren en te wassen,’ zei hij met een quasi-zielige grimas. ‘Ik stink als een dingo.’

‘Dat kan ’r niet veel schelen, denk ik,’ was Joe’s snedige antwoord. ‘Je neemt ’r niet mee uit dansen.’

Ze grijsden naar elkaar en gingen zuidwaarts in de richting vanwaar ze dachten dat het geluid kwam. De baan in Richmond zou er morgen ook nog wel zijn.

Ellies aanvankelijke angst had plaatsgemaakt voor een kille vastberadenheid te overleven. Stenen gooien en krijsen maakte weinig indruk op de dingo en ze raakte aan het einde van haar Latijn; de verlamdende dorst maakte het moeilijk helder te denken. Ze hijgde en keek haar stille, wachtende vijand aan.

De teef lag met haar kop op haar voorpoten. Haar oren stonden omhoog, haar gele ogen waakzaam terwijl haar jongen om haar heen aan het dollen waren.

Ellie was zich maar al te zeer bewust van de zon die steeds verder naar het westen ging – van de schaduwen die almaar langer werden. Ze moest iets doen voor het te laat was. Want de dingo jaagde ’s nachts. Ze had ogen waarmee ze in het donker kon zien en reukzintuigen die feilloos haar prooi vonden. Er zou geen plek zijn om zich te verstoppen.

De dingo beet naar haar al te uitbundige jongen en ging vervolgens op haar zij liggen zodat ze konden drinken. Zij was niet bang voor de duisternis. Er was tijd genoeg om haar pups te zogen voor ze op jacht ging – en haar prooi was een makkie.

Ellie deed een stap achteruit. Toen nog een, en nog een. Haar hart bonsde en ze mompelde in zichzelf, terwijl ze haar angst onder controle probeerde te krijgen en zichzelf dwong het niet op een lopen te zetten. ‘Als ik wegren komt ze achter me aan. Als ik wegren komt ze achter me aan,’ prevelde ze met klapperende tanden. Het was een mantra. Het hield haar op de been. Nog een stap achteruit, en nog een volgende en nog twee.

De dingo ging zitten, oren gespitst, terwijl haar jongen om haar heen scharrelden. Ze hield Ellie in de gaten, haar gele ogen lieten haar terugtrekkende gestalte geen moment los. Ellie schuifde verder en verder weg, haar aandacht gericht op die ogen. Was er maar een manier om haar aandacht af te leiden, dacht ze wanhopig. Kwam er maar een andere prooi waar ze achter aan kon gaan. Waar waren al die vervloekte konijnen als je ze nodig had? Stof wolkte onder haar laarzen terwijl ze achteruit schuifde. De hitte van de late zon brandde op haar rug en nog steeds hield de dingo haar nauwlettend in de gaten.

Toen ze haar voet achteruitschoof trapte ze op een steen en verloor haar evenwicht. Wanhopig zoekend naar houvast voelde ze hoe haar enkel pijnlijk verdraaide en toen lag ze in het stof. Haar adem ontsnapte met een diepe zucht en ze kwam pijnlijk neer op iets hards in haar jaszak. Ze verbeet de pijn en krabbelde overeind, haar aandacht onmiddellijk weer bij de dingo.

De gele ogen waren op haar gericht terwijl ze haar jongen van zich afschudde en ging staan. De staart hing naar beneden, de schouders gekromd. Ze stond klaar om te vluchten.

Ellie rommelde in haar jaszak en haalde er Wang Lees afscheidscadeau uit. Dit was haar enige kans, hier had ze helemaal niet meer aan gedacht – tot ze viel. Ze gooide de doos en het vloeipapier weg en haalde opgelucht adem toen ze zag dat het nog heel was. Ze hield de kleine, sierlijke spiegel in de zon en richtte de verblindende stralen recht in de ogen van de dingoteef.

Het dier schudde het hoofd en stapte opzij.

Ellie bewoog de spiegel, in stilte biddend dat de zon het langer vol zou houden dan de vastberadenheid van de dingo. Ze draaide hem zo dat het brandende licht van de zon recht in die gele ogen scheen.

De dingo krabbelde terug, oren in de nek, staart tussen de benen. Met haar schouders omlaag draaide ze zich om en sloop weg.

Ellie beefde zo hevig dat ze nauwelijks nog kon staan. Toch bleef ze daar tot de dingo en haar jongen over de vlakke wegrenden. Pas toen ze nog maar stipjes in de verte waren stond ze zichzelf toe te denken dat ze veilig was.

Joe had in de verte iets zien flitsen, maar het was moeilijk vast te stellen waar het vandaan kwam, en nu het schreeuwen ook was opgehouden hadden ze geen punt meer om zich op te richten. Hij hield Satan in. De hengst briede, het schuim van zweet stond op zijn nek en flanken van de woeste rit over de vlakke. Joe nam zijn hoed af en wiste met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd. 'Zie jij iets?' vroeg hij hijgend.

Charlie kneep zijn ogen samen en tuurde langs de horizon. 'Helemaal niks,' mopperde hij. 'En ik was er nog wel zo op gebrand een jonkvrouw in nood te redden.'

Joe nam hun omgeving nauwlettend in ogenschouw, terwijl hij zijn boord losmaakte en probeerde wat verkoeling te krijgen van het briesje dat met de nadering van de zonsondergang was opgestoken. Daar ergens moest iemand zijn, maar ze konden de hele dag rondrijden zonder er dichterbij dan een kilometer bij in de buurt te komen. De vlaktes in de binnenlanden waren gewoon te uitgestrekt en met het vallen van de nacht kon een eenzame reiziger zomaar verdwijnen.

Ze klommen van hun uitgeputte paarden en lieten hen langzaam voortstappen. 'Het was waarschijnlijk een of andere zwerver,' zei Charlie. 'De lichtflits die je zag was waarschijnlijk het zonlicht dat op zijn fles drank weerkaatste en nu slaapt-ie z'n roes uit.'

'Het is nog niet zo lang geleden dat wij zwervers waren, maat. We hadden dan misschien de centen niet om drank te kopen,

maar kun je je nog herinneren hoe eenzaam het was? Ik vind dat we moeten proberen hem te vinden. Gewoon om zeker te zijn dat alles in orde is.'

Groene ogen keken in blauwe terwijl ze dachten aan de nachten dat ze bij elkaar kropen onder zeildoek dat nooit bestand leek tegen de regen. En aan de kilometers die ze in de verzen-gende hitte hadden afgelegd naar weer een politiepost om daar hun schamele uitkering te halen. Er was onder de zwervers die ze tegenkwamen geen sprake geweest van zoiets als onderlinge loy-aliteit. Hun vastberadenheid om werk te vinden en hun jeugdigh-eid hadden hen tot uitzonderingen gemaakt. Er waren nachten geweest dat ze in de cel sliepen nadat ze waren gepakt omdat ze zonder kaartje met de trein hadden gereisd. Een pak slaag waar-door Charlie bijna een etmaal bewusteloos was geweest en lange, eindeloze dagen zonder eten, beschutting of werk.

'Maar er waren toch ook leuke tijden, of niet dan?' Joe staaarde in de verte waar een stofwolk de lucht in zweefde. 'Zoals het veedrijven bij de Curry en toen we achter de wilde paarden aan-gingen. We hebben een paar goede vrienden ontmoet.' Hij bleef staan, zijn aandacht gericht op een punt aan de horizon. 'Daar,' zei hij en wees. 'Daar werpt iets stof op.'

Ellies laarzen wierpen wolken stof op terwijl ze in de richting sjokte van wat ze hoopte dat Cloncurry was. Ze had geen flauw idee hoe ver het nog was, maar dat schrok haar niet af, want ze had het afgelopen jaar heel wat kilometers lopend afgelegd en ze was het gewend. Toch leek haar eenzaamheid erger te wor-den naarmate het donkerder werd en voor het eerst in haar leven voelde ze zich werkelijk alleen. Pap was er altijd geweest om te-gen te praten – mee te lopen – om alles wat haar dwarszat, alle pijntjes en de ontberingen van hun omzwervingen te delen. Nu was er niemand.

Dorst was haar ergste vijand. Ze zat nu al bijna een hele dag zonder water, haar tong was gezwollen en ze kon niet genoeg speeksel opbrengen om het stof uit te spugen. Terwijl ze haar tong over haar gebarsten lippen liet gaan, zocht ze naar een teken

dat wees op de aanwezigheid van een ondergrondse stroom, een put of een watertrog. Ze raakte terneergeslagen. Er was niets te zien dan kale bomen, af en toe een glimp van de zandweg en de laatste stralen zonlicht.

De hitte trilde nog na in de verte terwijl het dorre gras ritselde en de gombomen kwijnden. Het geslof van haar voeten was het enige geluid in de eindeloze woestenis, alleen begeleid door het irritante gezoem van vliegen en af en toe het gekras van een kraai. Toen werd de allesomvattende stilte doorbroken door een ander geluid en ze bleef stokstijf staan. Met haar hand boven haar ogen tegen de zon zag ze de donkere silhouetten van twee ruiters uit de zonsondergang opdoemen.

Haar opgetogenheid omdat ze was gevonden werd getemperd door voorzichtigheid. Ze had te veel maanden doorgebracht in het Domain om mensen nog op het eerste gezicht te vertrouwen – zeker als het vreemdelingen betrof. Ze kon nergens naartoe en ze kon zich nergens verstoppen, maar als ze kwaad in de zin hadden zou ze vechtend ten onder gaan.

Ze keek hoe ze afstegen en realiseerde zich dat ze niet veel ouder waren dan zij. De een was donker, de ander blond. Goed uitzijnde jongens, gespierd en pezig en duidelijk gewend aan het leven in de wildernis. Toch was het beter ze niet te laten merken dat ze een meisje was. Het zou de eerste keer niet zijn dat ze een toneelstukje moest opvoeren en toen ze bij Longreach had geholpen het vee bijeen te drijven had ze meer dan genoeg oefening gehad. Ze drukte haar hoed over haar piekhaar, rechtte haar schouders en keek hen aan. ‘Ed is de naam. En wie zijn jullie?’

Twee paar ogen werden groot van verbazing. Een paar blauwe deed haar denken aan de zee, en het andere paar was zo groen als wintergras. ‘Allemachtig,’ verzuchtte de blonde. ‘Wat moet zo’n klein ventje als jij hier in z’n eentje?’

‘Me met m’n eigen zaken bemoeien,’ snauwde ze terug terwijl ze zich in haar volle een meter tweeënvijftig oprichtte. ‘En ik ben niet klein. Ik ben bijna veertien.’ Ze zag de blikken van ongeloof die ze uitwisselden en wou voor de honderdste keer dat ze langer was – het was gênant zo’n klein opdondertje te zijn; niemand

nam haar serieus. Ze stak haar kin vooruit. ‘Wie zijn jullie,’ herhaalde ze.

‘Ik ben Joe en dit is mijn broer Charlie. We dachten dat je misschien hulp nodig had – maar nu we zien hoe volwassen je bent en zo, kunnen we misschien maar beter verdergaan?’

Ellie zag de plagerige glinstering in de smaragdgroene ogen en merkte dat ze die innemende glimlach onwillekeurig beantwoordde. Toch kon ze het plotselinge vorgevoel niet van zich afzetten dat deze ontmoeting op de een of andere manier hun levens zou veranderen – een voorbode van duistere schaduwen die ze nog niet konden zien.

Oorspronkelijke titel: *Windflowers*
Oorspronkelijke uitgever: Judy Piatkus Ltd, UK
Copyright © 2002 by Tamara McKinley
Copyright © 2005 voor deze uitgave:
Uitgeverij De Kern, De Fontein bv, Postbus 1, 3740 AA Baarn
Vertaling: Hans Verbeek
Omslagontwerp: Wil Immink
Zetwerk: v3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 6424 8
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.